

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201139
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8220201139.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: O. C., R.. XX.XX.XXXX, D. F. XX, XXX XX D., právne zastúpenej advokátom: JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníková 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 300,- Eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 300,- Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalobkyňi priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu Okresnému súdu Bardejov (ďalej aj len „okresný súd“) 25.06.2020 sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 300,- Eur a to titulom priznania jej primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a to za porušenie jej práv spotrebiteľa, ktorých porušenia sa žalobkyňa úspešne dovolala už v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 Csp 94/2016, v ktorom sa žalobkyňa svojou žalobou domáhala voči, aj v tomto konaní žalovanému, určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k úverovej zmluve č. 800500284, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným 25.11.2009. Okresný súd rozsudkom č.k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a určil, že je neprijateľnou zmluvná podmienka uvedená v bode 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k úverovej zmluve č. 800500284 z 25.11.2009, v zmysle ktorej mal dlžník (spotrebiteľ, v danom prípade žalobkyňa) urobiť prehlásenie o uznaní dlhu voči žalovanému (dodávateľovi) nielen k istine úveru, ale aj vrátane poplatku pozostávajúceho z 1/3 z úroku a z 2/3 z nákladov na vypracovanie a uzavretie úverovej zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou a súčasne žalobkyňi priznal voči žalovanému 100 % nárok na náhradu trov konania. K záveru o neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky okresný súd dospel po zistení, že sa jedná o ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne), ktoré nebolo navyše individuálne so spotrebiteľom dojednané, ale bolo mu predložené k podpisu v predtlačenom formulárovom znení bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť jeho obsah, takže jedinou možnosťou pre spotrebiteľa, ak chcel úver, bolo ju prijať alebo neprijať. Okrem toho okresný súd konštatoval, že výška dojednaného poplatku v sume 337,- Eur je v rozpore s dobrými mravmi čo považoval za prejav občianskoprávnej úžery a navyše zo žiadneho dojednaného v úverovej zmluve nebolo zrejým, za aké konkrétne, spotrebiteľovi poskytnuté služby, čo protiplnenia mal spotrebiteľ (žalobkyňa) tento poplatok zaplatiť. Rozsudok okresného súdu č.k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 bol v celom rozsahu potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v

Prešove (ďalej len „krajský súd“) č.k. 18 Co 63/20218-131 z 12.09.2018 a spolu nadobudli právoplatnosť 18.10.2018.

2. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že ako spotrebiteľka bola nútená domáhať sa v pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 Csp 94/2016 ochrany svojich práv spotrebiteľa, v ktorom konaní bola úspešná, keďže žalobe bolo vyhovené a preto sa titulom § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáha voči žalovanému, ktorý mal v pôvodnom konaní sp. zn. 7 Csp 94/2016 taktiež procesné postavenie žalovaného, priznania jej primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,- Eur, ktoré podľa žalobkyne má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa žalovaný (dodávateľ) nedopúšťal recidívy v obdobných veciach, ale taktiež má mať funkciu relutárnu s tým, že podľa žalobkyne hmotnoprávny základ o rozsahu a charaktere jej porušených spotrebiteľských práv, pre ňou uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ja daný v nemenných a záväzných záveroch rozsudku okresného súdu č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 a rozsudku krajského súdu č. k. 18 Co 63/20218-131 z 12.09.2018, z ktorých je nutné vychádzať.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, doručenom okresnému súdu 28.07.2020 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobkyne a žalobu na priznanie jej primeraného finančného zadosťučinenia nepovažuje za dôvodnú, pretože § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi v prípade úspešného dovolania sa ochrany jeho porušených spotrebiteľských práv, právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak s dôrazom práve na jeho primeranosť, t.j. vhodnosť, pričom podľa žalovaného je „vhodným“ priznať spotrebiteľovi za porušenie jeho spotrebiteľských práv primerané finančné zadosťučinenie iba, ak toto porušenie spotrebiteľských práv nie je možné odčiniť iným spôsobom, t.j. podľa žalovaného cit. „Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení.“ V danom prípade však podľa žalovaného, už samotný rozsudok okresného súdu č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 a rozsudok krajského súdu č.k. 18 Co 63/20218-131 z 12.09.2018 mali voči nemu dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej i generálnej prevencie, preto podľa žalovaného priznanie ešte aj finančného zadosťučinenia je neprimerane prísny. Podľa žalovaného príkladom, keby by bolo primeraným, t.j. vhodným priznať spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie by bol prípad, kedy by právo spotrebiteľa na vydanie mu bezdôvodného obohatenia bolo už premlčaným. Žalovaný tiež zdôraznil, že finančné zadosťučinenie je náhradou za spotrebiteľovi spôsobenú nemajetkovú ujmu, pričom v danom prípade žalobkyni žiadna takáto nemajetková ujma nevznikla, preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Okrem toho žalovaný apeloval na súd, aby pri rozhodovaní zohľadnil aj ľahkovážny postup žalobkyne pri uzatváraní úverovej zmluvy, ktorá svojim podpisom potvrdila, že si ju prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že jej obsahu porozumela a s ňou súhlasí. Taktiež namietal, že žalobkyňa neodôvodnila výšku ňou požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia a teda neodôvodnila, prečo ho považuje za primerané. Podľa žalovaného cit. „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. (...) Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t.j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t.j. aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok.“ Žalovaný považuje žalobkyňou požadované primerané finančné zadosťučinenie za nedôvodné, pretože jeho priznaním nie je naplnená jeho preventívna funkcia z dôvodu, že žalovaný v nových spotrebiteľských úverových vzťahoch cit. „... už niekoľko rokov nepoužíva vytykané nedostatky.“ s tým, že podľa žalovaného bola naplnená už aj kompenzačná funkcia zadosťučinenia a to tým, že cit.

„V danom prípade bolo Žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať.“ Z uvedených dôvodov, žalovaný navrhoval žalobu ako celok zamietnuť.

4. Žalobkyňa vo svojom stanovisku (replika) k vyjadreniu žalovaného, doručenom okresnému súdu 31.08.2020 v prvom rade poukázala na to, že inštitút finančného zadostučinenia sa v Slovenskom právnom poriadku aplikuje pri viacerých právnych inštitútoch, čo na jednej strane má síce za následok určité spoločné prieniky tohto inštitútu pri rôznych právnych inštitútoch, avšak súčasne to tiež znamená, že tento inštitút môže mať pri rôznych právnych inštitútoch a určité špecifiká, ktoré je treba zohľadňovať. V tomto kontexte žalobkyňa uviedla, že cit. „Inštitút PFZ platí od 1.7.2007, keď už mali iné právne inštitúty, ktoré spomínam vyššie, za sebou bohatú rozhodovaciú prax, čo môže zvädzať k nesprávnemu chápaniu nového, špeciálneho inštitútu, PFZ v spotrebiteľskom práve.“ Podľa žalobkyne, spotrebiteľské právo ako právo opozície, je novým prierezovým právnym odvetvím tretieho tisícročia, ktorého pochopenie si vyžaduje nové myslenie a zbavenie sa zaužívaného poriadku prekonaných stereotypov a predsudkov, v epicentre ktorého je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany pred obratnosťou vyškolených a skúsených profesionálov, ovládajúcich techniky moderného obchodu. Ochrana spotrebiteľa je garantovaná viacerými právnymi úpravami, ktoré je možné využiť aj vedľa seba. Podľa žalobkyne, zneužitie dôvery spotrebiteľa dodávateľom a to z dôvodu „slabej“ danosti spotrebiteľa či už v oblasti sociálnej, vzdelanostnej alebo mentálnej a pod., nemôže byť kladené za vinu spotrebiteľovi a jeho ľahkovážnosti a za toto zneužitie musí niesť zodpovednosť dodávateľ, pretože cit. «Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyseľnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiaceho sa ako ľahkomyseľné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí.

Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyseľnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva.» Žalobkyňa podotkla, že v tomto konaní je v zmysle dikcie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyhnutné, aby súd skúmal v prvom rade, či bola naplnená hmotnoprávna podmienka pre priznanie jej finančného zadostučinenia a to úspech žalobkyne (spotrebiteľa) v skoršom, tzv. základnom súdnom konaní pri bránení si svojich spotrebiteľských práv a teda, že toto ustanovenie je tak treba vykladať podľa jeho znenia a nie podľa analógie, ktoré sú na mieste v právnej úprave iných právnych inštitútov, no nie sú explicitne pomenované aj v tomto § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý nevyžaduje, aby na priznanie finančného zadostučinenia bola spotrebiteľovi v dôsledku porušenia jeho spotrebiteľských práv aj reálne spôsobená nejaká ujma a postačuje len, aby porušenie práva alebo povinnosti bolo spôsobiteľé takúto ujmu privodiť s tým, že cit. „Po 9.6.2013 právo na PFZ vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov.“ Žalobkyňa tiež podotkla, že právo spotrebiteľa domáhať sa finančného zadostučinenia potom, ako sa úspešne dovolal v skoršom súdnom konaní ochrany svojich porušených spotrebiteľských práv nemôže byť oslabené (znižované) či negované ani tým, že dodávateľ si svoje nároky neuplatnil voči spotrebiteľovi riadne a včas a ani tým, že v skoršom súdnom konaní mal spotrebiteľ len čiastočný úspech, pretože cit. „Čiastočný úspech spotrebiteľa v základnom konaní, je vo vzťahu na naň nadväzujúce konanie o PFZ, vždy 100 % - ným úspechom.“ Žalobkyňa tiež neopomenula poukázať, že finančné zadostučinenie plní viaceré funkcie a to nie len vo vzťahu k dodávateľovi - sankčná funkcia smerujúca k tomu, aby sa obdobného konania nedopustil aj voči iným spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k spotrebiteľovi - satisfakčná funkcia smerujúca k tomu, aby bola aj odmenou pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. Žalobkyňa napokon sumarizovala, že úlohou spotrebiteľa v súdnom spore o priznanie mu primeraného finančného zadostučinenia, nie je nič iné iba to, že bol úspešným v dovolaní sa ochrany svojich porušených spotrebiteľských práv v skoršom súdnom spore s dodávateľom, keďže zo zákona o ochrane spotrebiteľa cit. „... nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah

pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne.“, či niečo iné s tým, že rozsah a intenzita porušenia spotrebiteľských práv je už kvalitatívne i kvantitatívne zadefinovaná v rozsudku z tzv. skoršieho súdneho sporu, t.j. zo skoršieho súdneho konania, od záverov ktorých sa súd konajúci o priznaní spotrebiteľovi finančného zadosťučinenia titulom týchto záverov, už nemá právo odkloniť. Záverom žalobkyňa s poukazom na súdnu judikatúru uviedla, že pri určení sumy, resp. výšky finančného zadosťučinenia je jediným objektívnym kritériom cit. „... výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške PFZ vychádzať.“, pričom žalobkyňa tiež podotkla, že pri rozhodovaní o sume finančného zadosťučinenia na krajskom súde tzv. cit. „minimalistické“ senáty (napr. sp. zn. 9 Co 46/2019 z 30.05.2019; sp. zn. 17 Co 92/2019 z 03.12.2019) síce rozhodujú aj o priznaní iba symbolického finančného zadosťučinenia v sume 50,- Eur, avšak podľa žalobkyne cit. „To nemá nič spoločné ani so zákonnosťou, ani so spravodlivosťou.“ s tým, že žalobkyňa tiež uviedla cit. „Medzi rozhodnutiami Krajského súdu Prešov, presadzujúcimi minimalizáciu výšky PFZ a absolútnou väčšinou ďalších senátov, je natoľko priepastný rozdiel, že je doslova nešťastnou zhodou okolností, ak vec v rámci odvolania napadne do takého minimalistického senátu, a spotrebiteľovi bude priznaný až len ponižujúci zlomok sumy, ktorá by mu bola s vysokou pravdepodobnosťou priznaná, ak by vec napadla do niektorého z väčšinovo rozhodujúcich senátov.“ Záverom v spojení a argumentáciou žalovaného, že finančné zadosťučinenie má miesto iba v tých prípadoch kedy zlyhajú iné prostriedky nápravy porušených spotrebiteľských práv, žalobkyňa uviedla cit. „Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadosťučinením, len ako jej doplnkom, alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna.“ Vzhľadom na všetky uvedené argumenty žalobkyňa navrhla jej žalobe vyhovieť a priznať jej nárok na náhradu trov konania.

5. Žalovaný vo svojom stanovisku (duplika) doručenom okresnému súdu 08.10.2020 k vyjadreniu žalobkyne, prostredníctvom svojej právnej zástupkyne iba oznámil, že svoje skoršie vyjadrenie k veci považuje za dostatočné a na ňom zotráva.

6. Na pojednávanie nariadené na 22.06.2021 sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, pričom žalovaný svoju neúčast' ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu 15.06.2021, pričom súhlasili s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec pojednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ako aj v neprítomnosti žalobkyne, pričom na pojednávaní prítomný právny zástupca žalobkyne v podstate argumentačne zotrval na svojich skorších písomných vyjadreniach vo veci s tým, že žalobkyňa trvá na žalobe tak ako bola podaná. V súvislosti s primeranosťou zadosťučinenia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 31.01.2019, podľa ktorého na priznanie finančného zadosťučinenia nie je nevyhnutné, aby spotrebiteľ preukazoval vznik škody, prípadne príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním dodávateľa, ale je tu uľahčená dôkazná situácia spotrebiteľa, keďže jediným predpokladom na priznanie finančného zadosťučinenia je úspešné dovolanie sa ochrany porušených spotrebiteľských práv s tým, že otázka posúdenia primeranosti zadosťučinenia je na zvážení súdu. Pre zdôvodnenie žalobkyňou požadovanej sumy finančného zadosťučinenia je potrebné zohľadniť jednako dĺžku skoršieho konania, v ktorom sa žalobkyňa dovoľavala ochrany spotrebiteľských práv, ako aj sumu poplatku, ktorý od nej žalovaný žiadal napriek jeho nezákonnosti s tým, že finančné zadosťučinenie by malo byť pre spotrebiteľa aj akosi odmenou za to, že sa odhodlal chrániť si svoje práva proti ekonomicky vyspelejšiemu protivníkovi.

7. Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

8. Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 takto rozhodol cit.: «„Určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 800500284 z 25.11.2009 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným, uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 12, v znení: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu i výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je neprijateľná. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.»

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil aj týmto konštatovaním cit. „Vzhľadom k tomu, že súd jednoznačne má za to, že zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, na tento je tak potrebné prednostne aplikovať špeciálne spotrebiteľské právo (...).

V súlade s ustanovením § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka súd zmluvnú podmienku uvedenú v bode 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru považuje za neprijateľnú, nakoľko ide o ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedená zmluvná podmienka je vyjadrená na predtlačenom formulári a nie je individuálne dojednaná, teda žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť túto časť dohody o poplatku predstavujúcom úrok a náhradu nákladov za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, jedinou jej alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu. Preto sa súd nestotožnil s tvrdeniami žalovaného o tom, že žalobkyni príslušný poplatok vyhovoval, keďže voči nemu nenamietala. Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje 42,125 % za obdobie troch mesiacov, čo predstavuje 168,50 % ročne. Poplatok v takejto výške súd považuje za prejav občianskoprávnej úžery, a to je bez ďalšieho dôvodom záveru o jeho absolútnej neplatnosti, a to pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka platného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Pre porovnanie súd uvádza, že banky dojednávajú obdobný poplatok za spracovanie zmluvy len vo výške 1 % alebo 2 % z výšky úveru.

Zo zmluvy resp. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zároveň nevyplýva, za čo spotrebiteľ tento poplatok platí. Zo žiadneho zo zmluvných ustanovení nevyplýva, aké konkrétne služby, či protiplnenia žalovaný žalobkyni poskytne. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi, ktoré je aj v jeho záujme. (...)

Z uvedeného plynie, že povinnosťou žalobcu bolo a je vyhnúť sa používaniu uvedenej neprijateľnej podmienky.“

9. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 18 Co 63/20218-131 z 12.09.2018 v celom rozsahu potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018, pričom tiež uviedol cit. „Vo vzťahu k vyslovenej neprijateľnej zmluvnej podmienke poukazuje odvolací súd ešte aj na to, že samotná skutočnosť, že právna úprava explicitne nelimituje výšku poplatku neznamena, že žalovaný je oprávnený požadovať jeho zaplatenie v ľubovoľnej výške. Dojednanie poplatku podlieha prieskumu súdom vo svetle princípu dobrých mravov civilnoprávnej úžery a v neposlednom rade prieskumu v súlade s § 53 OZ. Žalobkyňa nebola s podstatou tohto poplatku oboznámená a tento nebol ani náležite špecifikovaný, keďže sa viaže na bližšie neurčené náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy. Poplatok, ktorý vo výške presahuje polovicu sumy poskytnutého úveru nemôže ani pri najlepšej vôli predstavovať výdavky spojené s administratívnou činnosťou. To znamená, že určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo výsledkoch vykonaného dokazovania sa javí ako správny postup všeobecného súdu v zmysle vnútroštátnej ale aj európskej judikatúry.“

10. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

11. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) „Tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.“

12. Podľa poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

13. V danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáha priznania jej nároku voči žalovanému, na primerané finančné zadosťučinenie, ako satisfakcie (zadosťučinenia) za to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka sa v minulosti v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 Csp 94/2016 úspešne dovolala, voči žalovanému ako dodávateľovi, ochrany svojich spotrebiteľských práv.

14. Vo vzťahu k cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktoré nestanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje

primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku, avšak k uplatneniu tohto práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť automaticky a kedykoľvek. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v poslednej vete cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobkyni (spotrebiteľovi) mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z označeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodiť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti spotrebiteľa zodpovedá.

15. Pokiaľ ide o prvý z predpokladov na uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorý spočíva v úspešnom uplatnení si ochrany práv spotrebiteľom na súde, tak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa (spotrebiteľ) bola úspešnou pri bránení si svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému (dodávateľ) v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 Csp 94/2016 v spojení s odvolacím konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 18 Co 63/2018 o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, v ktorom konaní bola žalobkyňa plne úspešnou. Rozsudok okresného súdu č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 18 Co 63/2018-131 z 12.09.2018 nadobudli právoplatnosť 18.10.2018 a ich právoplatnosťou bolo ukončené konanie vo veci okresného súdu sp. zn. 7 Csp 94/2016, v ktorom dôsledkom bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie, ktorý (rozumej žalovaný) za ich porušenie nepochybne aj zodpovedá. V kontexte veci je totižto nutné mať na zreteli, že to bol práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere, za použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky, tak ako ju konštatoval okresný súd v konaní sp. zn. 7 Csp 94/2016. Nielen vnútroštátna právna úprava (napr. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale aj právo Európskej únie kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstoja ako celok. Súdny dvor Európskej únie dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života.

16. Vzhľadom na uvedené tak možno mať za to, že na priznanie žalobkyni primeraného finančného zadosťučinenia bol splnený aj druhý zákonný predpoklad a to je domáhanie sa jeho priznania od subjektu, ktorý za porušenie spotrebiteľských práv zodpovedá. Žalovaný napokon v tomto konaní, svoju zodpovednosť za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne pri uzatváraní úverovej zmluvy z 25.11.2009 principiálne ani nepopieral iba sa ju snažil rozdeliť, resp. časť zodpovednosti preniesť aj na žalobkyňu, ktorá bola podľa žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy málo obozretnou a ľahkovážnou, keď predmetnú úverovú zmluvu podpísala bez toho, aby porozumela jej obsahu a dôsledkom, čo podľa žalovaného nemôže byť pripočítané na jeho ujmu. Na tomto mieste však okresný súd uvádza, že na ujmu žalovaného (dodávateľa) nie je to, že by si spotrebiteľ (v danom prípade žalobkyňa) neprečítal úverovú zmluvu alebo VOP, ani to, že im spotrebiteľ nerozumie, ale to, že dodávateľ opakovane, cielene a aj napriek vedomosti z iných obdobných súdnych sporov, túto nevedomosť spotrebiteľa zneužíva a predkladá mu k podpisu dokumenty, ktoré nespĺňajú zákonnú regulu ich obligatórnych náležitostí, o ktorých má mať v prvom rade dodávateľ ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania finančných služieb bezpochyby vedomosť. A contrario, inými slovami povedané, podľa okresného súdu je neprijateľným, aby dodávateľ (žalovaný), či už svoju vlastnú nevedomosť o tom, aké majú byť všetky zákonné náležitosti úverových zmlúv alebo len jemu (rozumej dodávateľovi) známy zámer tieto náležitosti v úverových zmluvách neuvádzať a tak zavádzať či klamať spotrebiteľa, prenášal na plecia spotrebiteľa dôvodiac jeho nevedomosťou alebo ľahostajnosťou, pretože spotrebiteľ je ten, ktorý má v zmluvnom vzťahu s dodávateľom postavenie slabšej zmluvnej strany a nie je a ani nemusí byť odborníkom v oblasti úverov, prípadne iných finančných služieb, ktorý predpoklad je však nevyhnutným na strane dodávateľa, ktorý v tejto oblasti podniká. Práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy regulujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

17. Pri zvážení o dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, okresný súd ustálil, že jeho priznanie voči žalovanému je nevyhnutné pre zavŕšenie ochrany žalobkyne ako spotrebiteľa, pričom okresný súd pri týchto svojich úvahách zohľadnil, že neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá sa týkala uznania žalobkyňu (spotrebiteľ) aj neprijateľne dojednaného poplatku za úver v sume 337,- Eur zahŕňajúci úrok a administratívne poplatky, tak ako to bolo konštatované v konaní okresného súdu sp. zn. 7 Csp 94/2016, bola okolnosťou spôsobilou negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobkyne (spotrebiteľa) a potenciálne ohroziť jej sociálny i rodinný život. Okresný súd zobral do úvahy aj postoj žalobkyne (spotrebiteľa), ktorá sa aj napriek jej postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k žalovanému (dodávateľovi) rozhodla brániť svoje spotrebiteľské práva a prispela tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, pričom nie je ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Navyše nie zanedbateľnou je skutočnosť, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že žalovaný (dodávateľ) uzatvára alebo uzatváral formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používal zmluvné podmienky v neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a predišli tak vzniku bezdôvodného obohatenia dodávateľov titulom plnenia z neplatného právneho úkonu.

18. Na tomto mieste sa okresnému súdu žiada vyjadriť sa ešte k námietke žalovaného, podľa ktorého, jemu vytýkanú neprijateľnú zmluvnú podmienku v úverových spotrebiteľských zmluvách už nepoužíva a z tohto dôvodu už nie je potrebné ani priznávať žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie, pretože toto už v naznačenom smere nemôže voči žalovanému (dodávateľ) plniť svoju preventívnu a prevýchovnú funkciu. Podľa okresného súdu je však v kontexte okolnosti veci málo uveriteľným uvedené „kajúcnické“ správanie sa žalovaného, pretože môže byť síce pravdou, že žalovaný uvedené neprijateľné zmluvné dojednanie v spotrebiteľsko-dodávateľských vzťahoch už neaplikuje v takom znení, ako tomu bolo v tomto prípade, avšak je dôvodným domnievať sa, že žalovaný ešte sám nie je vlastne skutočne presvedčený o nezákonnosti dotknutého zmluvného dojednania, keďže aj napriek svojej vedomosti z početných súdnych sporov v obdobných svojich veciach, ešte aj v skoršom súdnom konaní iniciovanom voči nemu žalobkyňou, ktoré bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 7 Csp 94/2016 a v ktorej veci bolo právoplatne rozhodnuté až v 12/2018, žalovaný sám od seba neuznal neprijateľnosť v tomto označenom súdnom konaní preskúmaného zmluvného dojednania, ale toto ešte stále obhajoval ako dojednanie zákonné a správne, neporušujúce práva spotrebiteľov. Súčasne je treba mať podľa okresného súdu na zreteli, že prevýchovná, resp. preventívna funkcia nie je jedinou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia (viď ďalej).

19. V súvislosti s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia je tiež nutné podotknúť, že zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená (reálne spôsobená) nejaká ujma, ale postačuje ak porušenie práv alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené predpismi na ochranu spotrebiteľa, bolo spôsobilé takúto ujmu spotrebiteľovi privodiť. Aj napriek uvedenému, je na tomto mieste v okolnostiach veci nutné dodať, že v danom prípade tým, že žalovaný, súc si aj z iných súdnych sporov vedomý nezákonností, resp. neprijateľnosti zmluvného dojednania v úverovej zmluve o poplatku zahŕňajúcom úrok a administratívne náklady na uzavretie úverovej zmluvy, sa aj napriek tomu domáhal od žalobkyne jeho (rozumej poplatku) zaplata, vznikla žalobkyni jeho zaplatením nie len majetková škoda, ktorá mohla byť napravená rozhodnutím o vrátení jej tohto obohatenia žalovaným, ale jednako tým, že žalobkyňa do doby kým by sa sama tohto svojho práva na vrátenie jej obohatenia nedomohla, kedy musela znášať aj „strádanie“, resp. nedostatok vo svojom súkromnom „rodinnom rozpočte“, čo nepochybne mohlo byť spôsobilé vyvolať obavy o kvalitu jej života a života jej rodiny a jednako aj tým, že žalobkyňa sa aj napriek svojmu postaveniu ako slabšej zmluvnej strany, sama odhodlala proti nepochybne právne i finančne silnejšiemu „protivníkovi“ (dodávateľovi) brániť svoje práva v, z už uvedených dôvodov, stresujúcom súdnom spore, mohlo, resp. bolo spôsobilé vyvolať u žalobkyne ujmu aj v nemajetkovej sfére. Uvedený výklad pojmu „úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa“, je verifikovateľný aj skrze interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo/45/2012 z 24.06.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa, t.j. ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení, t.j. pri stanovení jej „primeranosti“ je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závažného konania

dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu. Na tomto mieste je nutné vysporiadať sa s obrannou argumentáciou žalovaného, ktorý dôvodil tým, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať iba v prípade, ak neexistujú iné prostriedky na zjednanie nápravy porušených spotrebiteľských práv s tým, že v danom prípade podľa žalovaného už došlo k zjednaniu tejto nápravy a to samotným rozsudkom okresného súdu č. k. 7 Csp 94/2016-77 z 08.02.2018 a rozsudkom krajského súdu č. k. 18 Co 63/2018-131 z 12.09.2018, ktoré rozhodnutia žalovaný rešpektuje a ktoré už na neho mali prevýchovný i preventívny vplyv a jednako žalovaný uviedol, že žalobkyni bolo cit. „... priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať.“, takže pri priznaní žalobkyni aj finančného zadosťučinenia by bola táto sankcia voči žalovanému už duplicitnou.

21. Podľa okresného súdu uvedená obranná argumentácia žalovaného v okolnostiach veci neobstojí, pretože je treba mať na zreteli, že vydanie bezdôvodného obohatenia na jednej strane a primerané finančné zadosťučinenie na strane druhej, sú dva rozdielne právne inštitúty s rôznymi dôsledkami. Kým vydaním bezdôvodného obohatenia dochádza v podstate iba k navráteniu veci do pôvodného zákonného stavu, pretože jeho vydaním sa poškodenému (spotrebiteľovi) iba vyrovná schodok v jeho majetku o sumu, o ktorú bol tento jeho majetok nezákonne zmenšený a teda tento inštitút vzhľadom k majetku škodcu (dodávateľa) nemôže mať sankčnú funkciu, pretože vydaním obohatenia sa jeho majetok „zmenší“ iba o sumu o ktorú sa aj tak bezdôvodne a nezákonne obohatil, tak pri finančnom zadosťučinení tým, že jeho vyplatením už dochádza k skutočnému a citeľnému zmenšeniu majetku škodcu (dodávateľa) možno mať za to, že už dochádza k naplneniu jeho sankčnej, preventívnej a pre poškodeného aj satisfakčnej a tiež aj preventívnej funkcie.

22. Okrem toho, v súvislosti s určovaním výšky sumy finančného zadosťučinenia, určovanie ktorej ponechal zákonodarca na voľnej, ale samozrejme odôvodnenej úvahe súdu, v súvislosti s argumentáciou žalobkyne, ktorá s poukazom na judikatúru dôvodila tým, že finančné zadosťučinenie by malo byť v zásade paušálne priznávané vo výške rovnajúcej sa sume o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa mienil obohatiť, pretože jeho priznanie v nižšej sume podľa žalobkyne nie je zákonné a spravodlivé, okresný súd podotýka, že jednako tak ako už bolo uviedol, inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na jednej strane a inštitút bezdôvodného obohatenia na strane druhej, sú dva rozdielne právne inštitúty z hľadiska dôvodov a účelu ich priznania a jednako pri takomto reštriktívnom (zúženom) chápaní primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré by sa malo podľa žalobkyne rovnať sume dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, by bola v konečnom dôsledku negovaná právomoc súdu konajúceho a rozhodujúceho o priznaní finančného zadosťučinenia, ktorá mu bola daná zákonodarcom a to voľne, t.j. bez obmedzenia aj na dodávateľom uskutočnené alebo zamýšľané bezdôvodné obohatenie, zväžiť a uvážiť, aké finančné zadosťučinenie by vzhľadom na okolnosti (ad hoc) tej ktorej veci, bolo pre spotrebiteľa primeraným. Inými slovami povedané, ak by súd rozhodujúci o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia mal rozhodovať striktnie podľa dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, tak ako to tvrdí žalobkyňa, bol by to zákonodarca zaiste takto zakotvil aj v právnej norme, avšak zákonodarca dal v tomto smere súdu právo voľnej, t.j. ničím neobmedzenej úvahy posúdiť ad hoc primeranosť finančného zadosťučinenia v tej ktorej veci.

23. V danom prípade pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého priznania sa žalobkyňa domáha v sume 300,- Eur, okresný súd zohľadnil jednako, že žalobkyňa sa sama podaním žaloby v pôvodnom konaní domohla voči žalovanému ochrany svojich práv spotrebiteľa, spočívajúcej v deklarovaní neprijateľnosti zmluvného dojednania, ktoré tým že sa týkalo aj neprijateľného dojednania poplatku v sume 337,- Eur pozostávajúceho z úroku a z administratívnych nákladov, mal priamy dopad na majetkovú sféru žalobkyne, pretože jeho zaplata sa žalovaný domáhal hoci naň nemal nárok, ale predovšetkým okresný súd zohľadnil, že doposiaľ súdmi opakovane judikované porušenie spotrebiteľských práv žalovaným v obdobných prípadoch, nemalo na žalovaného očakávaný preventívny ani prevýchovný účinok, keďže žalovaný, aj napriek svojej vedomosti o týchto záveroch súdov vo veci ním používaných neprijateľných zmluvných dojednaní v zmluvných spotrebiteľsko-dodávateľských vzťahoch, nerešpektujúc zákonný imperatív v § 53a Občianskeho zákonníka tieto neprijateľné podmienky opakovane uplatňoval, prípadne ich ako zákonné obhajoval tak, ako tomu bolo aj v tomto prípade.

24. Z dôvodu objektívnosti veci, je však potrebné pre naplnenie všetkých funkcií finančného zadosťučinenia, zobrať do úvahy nie len skutočnosti na strane žalovaného, kvôli ktorým sa posudzuje

splnenie jeho funkcie sankčnej a preventívnej smerom k žalovanému, ale je potrebné zohľadniť aj skutočnosti na strane žalobkyne, kvôli posúdeniu nie len satisfakčnej, ale taktiež aj preventívnej funkcie finančného zadosťučinenia smerom aj k žalobkyni, ako spotrebiteľovi, aby do budúca bola obozretnejšou a predvídavejšou pri využívaní finančných služieb a aby sa bez ďalšieho nespoliehala iba na to, že za akýchkoľvek okolností bude jej vyžadovaná obozretnosť suplovať aj tak súd. V tomto smere, nie je úlohou súdu bezhlavá ochrana za akýchkoľvek okolností, ale úlohou súdu je aj prevýchovné a preventívne pôsobenie nie len na dodávateľov, ale aj na spotrebiteľov a to v zmysle pravidla „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostrážitým, opatrným, starostlivým), resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva, čo však neznamená, že tak ako už bolo uvedené, nezákonný prístup dodávateľa (žalovaného) by mohol a mal byť pripočítaný na ľarchu neobozretnosti spotrebiteľa (žalobkyne), prípadne, že touto neobozretnosťou spotrebiteľa by mal byť ospravedlnený, pretože ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 61/2012 cit. «Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.»

25. Vzhľadom na uvedené, je okresný súd toho názoru, že čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, bude pre žalobkyňu toto finančné zadosťučinenie primerané v sume 300,- Eur a to jednako s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobkyne ako spotrebiteľa, ktorá musela zo svojho bezdôvodne vynaložiť sumu 337,- Eur (t.j. neprijateľne a teda neplatne dojednaný poplatok) a jednako vzhľadom na správanie sa žalovaného, ktorý aj napriek opakovanému judikovaniu neprijateľnosti žalovaným naformulovaného zmluvného dojednanja aj o uvedenom poplatku, aj naďalej svoj postoj ako zákonný obhajuje, takže priznané finančné zadosťučinenie by malo byť dostatočným, aby žalovaného nie len sankcionovalo za jeho nezákonné správanie, ale aby na jeho správanie pôsobilo aj preventívne a prevýchovne do budúca vo vzťahu k iným spotrebiteľom tak, aby ho odradilo od nekalého konania. Okrem toho priznané finančné zadosťučinenie je primeranou satisfakciou aj pre žalobkyňu za to, že sa ako spotrebiteľ pustila do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom.

26. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

27. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

28. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

29. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, v zmysle ktorého tak v konaní plne úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti

v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.